

449

Besluit van 13 juni 1994, houdende uitvoering van de artikelen 42, eerste lid, onderdeel e, 68, eerste, tweede en vierde lid, en 195, derde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 (Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Financiën van 22 februari 1994, no. BGW 94-253, Generale Thesaurie, Directie Binnenlands Geldwezen, Afdeling Verzekeringswezen;

Gelet op de artikelen 42, eerste lid, onderdeel e, 68, eerste, tweede en vierde lid, 187, eerste lid en 195, derde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993;

Gezien de adviezen van de Verzekeringkamer en van het Verbond van Verzekeraars;

De Raad van State gehoord (advies van 5 april 1994, no. W06.94.0096);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Financiën van 2 juni 1994, no. BGW 94-428;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK I. DE VEREISTE SOLVABILITEITSMARGE

Artikel 1

1. Het minimum bedrag van de solvabiliteitsmarge, bedoeld in artikel 68, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 bedraagt voor schadeverzekeraars de hoogste uitkomst van de volgende twee berekeningen:

a. Eerste berekening

Achttien procent van de in het afgelopen boekjaar geboekte premies en van de in rekening gebrachte poliskosten, indien en voorzover deze premies en kosten niet meer bedragen dan tien miljoen Ecu, vermeerderd met zestien procent van deze premies en kosten indien en voorzover deze meer bedragen dan tien miljoen Ecu. De uitkomst van deze berekening wordt vermenigvuldigd met de verhouding tussen de schaden die voor eigen rekening komen van de verzekeraar na overdracht uit hoofde van herverzekering en de bruto schaden in het laatste boekjaar; dit verhoudingsgetal is ten minste vijftig procent.

b. Tweede berekening

Zesentwintig procent van de gemiddeld geboekte bruto schaden in de afgelopen drie boekjaren en van de gemiddelde toevoeging aan de schadevoorziening in deze jaren, indien en voorzover deze schaden en toevoeging niet meer bedragen dan zeven miljoen Ecu, vermeerderd met drieëntwintig procent van deze schaden en toevoeging, indien en voorzover deze meer bedragen dan zeven miljoen Ecu. De uitkomst van deze berekening wordt vermenigvuldigd met de verhouding tussen de schaden die voor eigen rekening komen van de verzekeraar na overdracht uit hoofde van herverzekering en de bruto schaden in het laatste boekjaar; dit verhoudingsgetal is ten minste vijftig procent.

2. Voor verzekeraars die in hoofdzaak één of meer van de risico's van krediet-, storm-, hagel- en vorstschade dekken, wordt in de berekening, bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, uitgegaan van de afgelopen zeven boekjaren.

3. Voor de branche Hulpverlening wordt voor het bedrag van de geboekte bruto schaden, bedoeld bij de berekening in het eerste lid, onderdeel b, uitgegaan van de voor de verzekeraar uit de verleende hulp voortvloeiende kosten.

4. De berekeningen in dit artikel mogen worden verminderd tot een derde voor het gedeelte dat betrekking heeft op ziektekostenverzekeringen indien die verzekeringen op analoge wijze als levensverzekeringen worden beheerd en aan de volgende voorwaarden is voldaan:

a. de geheven premie wordt volgens verzekeringswiskundige methoden berekend;

b. er wordt een actuair berekende ouderdomsvoorziening gevormd;

c. er wordt een aanvullende premie geheven om een reële veiligheidsmarge te vormen;

d. de verzekeraar kan de overeenkomst alleen voor het einde van het derde verzekeringsjaar opzeggen;

e. in de overeenkomst is de mogelijkheid opgenomen om ook voor lopende contracten de premies te verhogen of de verstrekkingen te verminderen.

5. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder «Ecu» verstaan de rekeneenheid, bedoeld in artikel 5, onderdeel a, van richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PbEG L 228), met inachtneming van de artikelen 1 en 2 van richtlijn nr. 76/580/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 29 juni 1976 tot wijziging van Richtlijn 73/239/EEG tot coördinatie van de wettelijke en de bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PbEG L 189) en van verordening (EEG/EURATOM) nr. 3308/80 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 december 1980 betreffende de vervanging van de Europese rekeneenheid door de Ecu in de communautaire besluiten (PbEG L 345).

Artikel 2

Het minimum bedrag van de solvabiliteitsmarge, bedoeld in artikel 68, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 bedraagt voor levensverzekeraars het totaal van de volgende berekeningen:

a. voor verzekeringen waarbij door de verzekeraar beleggingsrisico wordt gelopen: vier procent van de bruto technische voorzieningen, vermenigvuldigd met de verhouding tussen de technische voorzieningen onder aftrek van de overdrachten uit hoofde van herverzekering en de bruto technische voorzieningen aan het eind van het afgelopen boekjaar; dit verhoudingsgetal bedraagt ten minste vijfentachtig procent;

b. voor verzekeringen waarbij door de verzekeraar geen beleggingsrisico wordt gelopen en waarbij de beheerslasten voor een periode van ten minste vijf jaar zijn vastgelegd: een procent van de technische voorzieningen aan het einde van het boekjaar;

c. voor spaarkassen: een procent van het vermogen van de spaarkassen;

d. voor verzekeringen met risicokapitaal, te onderscheiden in:

– tijdelijke verzekeringen met een contractsduur van ten hoogste drie jaar: 0,1 procent van het risicokapitaal bij overlijden;

– tijdelijke verzekeringen met een contractsduur van meer dan drie jaar en ten hoogste vijf jaar: 0,15 procent van het risicokapitaal bij overlijden;

– alle verzekeringen behalve tijdelijke verzekeringen met een contractsduur van ten hoogste vijf jaar: 0,3 procent van het risicokapitaal bij overlijden.

De som van de aangegeven bedragen wordt vervolgens vermenigvuldigd met de verhouding tussen het risicokapitaal onder aftrek van de overdrachten uit hoofde van herverzekering en het risicokapitaal in het afgelopen boekjaar: dit verhoudingsgetal is ten minste vijftig procent;

e. voor de aanvullende verzekeringen: achttien procent van de in het afgelopen boekjaar geboekte premies en van de in rekening gebrachte poliskosten, indien en voorzover deze premies en kosten niet meer bedragen dan tien miljoen Ecu, vermeerderd met zestien procent van deze premies en kosten, indien en voorzover deze meer bedragen dan tien miljoen Ecu. De uitkomst van deze berekening wordt vermenigvuldigd met de verhouding tussen de uitkeringen die voor eigen rekening komen van de verzekeraar na overdracht uit hoofde van herverzekering en de bruto uitkeringen in het laatste boekjaar; dit verhoudingsgetal is ten minste vijftig procent.

HOOFDSTUK II. DE AANWEZIGE SOLVABILITEITSMARGE

Artikel 3

1. De solvabiliteitsmarge wordt met name gevormd door de volgende vermogensbestanddelen:

a. het gestorte aandelenkapitaal of waarborgkapitaal vermeerderd met de ledenrekeningen;

b. de helft van het obligo van het geplaatste kapitaal of van het in aandelen verdeeld waarborgkapitaal;

c. de reserves;

d. de onverdeelde winst;

e. de suppletiebijdragen die onderlinge waarborgmaatschappijen die het schadeverzekeringsbedrijf uitoefenen, uit hoofde van het boekjaar krachtens de statuten van hun leden kunnen eisen;

f. de meerwaarden in verband met de onderwaardering van activa dan wel op grond van winstverwachtingen;

g. het cumulatief preferent aandelenkapitaal;

h. de achtergestelde leningen;

i. de effecten met onbepaalde looptijd en andere vermogensinstrumenten.

2. Ten aanzien van de vermogensbestanddelen, bedoeld in het eerste lid, worden de volgende voorwaarden in acht genomen:

a. de ledenrekeningen hebben statutair een achtergesteld karakter; de statuten bepalen dat:

– vanaf deze rekeningen alleen betalingen aan de leden plaatsvinden als daardoor de solvabiliteitsmarge niet daalt beneden het vereiste niveau, dan wel bij liquidatie van de verzekeraar als alle andere schulden zijn voldaan;

– elke betaling vanaf deze ledenrekeningen voor andere doeleinden dan

voor de individuele opzegging van het lidmaatschap niet eerder plaatsvindt dan dertig dagen na melding ervan aan de Verzekeringskamer: de Verzekeringskamer kan tegen deze voorgenomen betaling bedenkingen naar voren brengen aan welke bedenkingen de verzekeraar dient tegemoet te komen;

b. wijzigingen van de statutaire bepalingen met betrekking tot de ledenrekeningen bedoeld in onderdeel a., moeten zijn goedgekeurd door de Verzekeringskamer;

c. de helft van het obligo van het geplaatste kapitaal of van het in aandelen verdeeld waarborgkapitaal kan alleen worden meegeteld indien van het geplaatste kapitaal minimaal vijftig procent is gestort;

d. de suppletiebijdragen kunnen worden meegeteld tot maximaal vijftig procent van het verschil tussen de maximumbijdragen en de werkelijk gevorderde bedragen en tot een maximum van vijftig procent van het totaal van de vereiste solvabiliteitsmarge;

e. de meerwaarden worden slechts meegeteld na goedkeuring van de Verzekeringskamer;

f. het cumulatief preferent aandelenkapitaal en de achtergestelde leningen kunnen worden meegeteld tot maximaal vijftig procent van de vereiste solvabiliteitsmarge, met dien verstande dat cumulatief preferent aandelenkapitaal en achtergestelde leningen met vaste looptijd kunnen worden meegeteld tot maximaal vijftig procent van deze solvabiliteitsmarge, voorzover aan de volgende voorwaarden is voldaan:

– vorderingen uit hoofde van achtergestelde leningen worden achtergesteld bij de vorderingen van alle andere crediteuren;

– van de achtergestelde leningen worden alleen de gestorte bedragen in aanmerking genomen;

– een achtergestelde lening met een vaste looptijd heeft een oorspronkelijke looptijd van ten minste vijf jaar; ten minste een jaar voor de contractuele vervaldag legt de verzekeraar een plan ter goedkeuring voor aan de Verzekeringskamer waarin wordt uiteengezet op welke wijze de solvabiliteitsmarge zal worden gehandhaafd of op de vervaldag op het vereiste niveau zal worden gebracht;

– de achtergestelde lening zonder vaste looptijd kan slechts worden afgelost met een opzeggingstermijn van vijf jaar, tenzij de lening niet langer als bestanddeel van de solvabiliteitsmarge wordt aangemerkt of de Verzekeringskamer de aflossing heeft goedgekeurd; het verzoek om die goedkeuring wordt ten minste zes maanden voor de beoogde aflossingsdatum bij de Verzekeringskamer ingediend;

– de leningsovereenkomst bevat geen bepaling op grond waarvan de achtergestelde lening voor het einde van de looptijd, anders dan bij liquidatie van de onderneming, moet worden afgelost;

– wijzigingen in de leningsovereenkomst worden pas aangebracht na goedkeuring van de Verzekeringskamer;

g. effecten met onbepaalde looptijd en andere vermogensinstrumenten worden voor het totaal van deze effecten en van de achtergestelde leningen als bedoeld in het eerste lid, onderdeel h, meegeteld tot een maximum van vijftig procent van de solvabiliteitsmarge voorzover aan de volgende voorwaarden is voldaan:

– de aflossing op deze effecten en andere vermogensinstrumenten vindt alleen plaats na goedkeuring van de Verzekeringskamer;

– in de emissie-overeenkomst is vastgelegd dat de verzekeraar de rentebetaling kan uitstellen;

– de vorderingen op de verzekeraar uit hoofde van genoemde effecten zijn achtergesteld ten opzichte van overige vorderingen;

– in de emissie-overeenkomst is vastgelegd dat verliezen kunnen worden gecompenseerd met het bedrag van de lening en de nog te betalen rente;

– alleen de gestorte bedragen worden in aanmerking genomen.

HOOFDSTUK III. HET GARANTIEFONDS

Artikel 4

1. Het minimum bedrag van het garantiefonds, bedoeld in artikel 68, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringbedrijf 1993 beloopt voor schadeverzekeraars:

a. één miljoen vierhonderdduizend Ecu voor de branche Krediet met dien verstande dat voor een verzekeraar die naast deze branche een of meer andere branches uitoefent dit bedrag eerst geldt indien de door hem geboekte premies met betrekking tot al zijn in en buiten Nederland aangegane verplichtingen in de uitoefening van de branche Krediet in elk van de laatste drie boekjaren twee miljoen vijfhonderdduizend Ecu of vier procent van het totale bedrag aan geboekte premies hebben overschreden;

b. vierhonderdduizend Ecu voor de branches Aansprakelijkheid motorrijtuigen, Aansprakelijkheid wegvervoer, Aansprakelijkheid luchtvaartuigen, Aansprakelijkheid zee- en binnenschepen, Algemene aansprakelijkheid en Borgtocht, alsmede voor de branche Krediet indien op grond van onderdeel a voor deze branche niet een bedrag van één miljoen vierhonderdduizend Ecu van toepassing is;

c. driehonderdduizend Ecu voor de branches Ongevallen, Ziekte, Voertuigcasco, Casco rollend spoorwegmaterieel, Luchtvaartuigcasco, Casco zee- en binnenschepen, Vervoerde zaken, Brand en natuur-evenementen, Diverse geldelijke verliezen en Hulpverlening;

d. tweehonderdduizend Ecu voor de branches Andere schaden aan zaken en Rechtsbijstand.

2. Vanaf het tijdstip waarop het minimum bedrag van het garantiefonds waarover een verzekeraar ingevolge het eerste lid, onderdeel a, dient te beschikken wordt verhoogd tot één miljoen vierhonderdduizend Ecu, worden hem termijnen verleend van drie, vijf onderscheidenlijk zeven jaar teneinde dit bedrag op één miljoen, één miljoen tweehonderdduizend onderscheidenlijk één miljoen vierhonderdduizend Ecu te brengen.

3. Indien de verzekeraar branches uitoefent waarvan de minimum bedragen van het garantiefonds onderling verschillen, geldt het hoogste minimum bedrag.

4. Artikel 1, vijfde lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 5

Het minimum bedrag van het garantiefonds, bedoeld in artikel 68, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringbedrijf 1993 beloopt voor levensverzekeraars achthonderdduizend Ecu.

Artikel 6

Tot dekking van het in artikel 42, eerste lid, onderdeel e, van de Wet toezicht verzekeringbedrijf 1993 bedoelde minimum bedrag van het garantiefonds kunnen slechts de volgende, door de verzekeraar voor eigen rekening aangehouden waarden dienen:

a. schatkistpapier ten laste van de Staat der Nederlanden;

b. aandelen, schuldbrieven, winst-, oprichtings- en optiebewijzen, warrants en soortgelijke waardepapieren;

c. bewijzen van rechten van deelgenootschap;

d. certificaten van waarden, bedoeld in de onderdelen b en c;

e. recepten van waarden, bedoeld in de onderdelen a tot en met c;

f. schuldbekentenissen jegens de verzekeraar, niet zijnde schatkistpapier of schuldbrieven, ten laste van of rechtstreeks en onvoorwaardelijk voor rente en aflossing gewaarborgd door de Staat of andere Nederlandse openbare lichamen;

g. schuldbekentenissen jegens de verzekeraar, niet zijnde schuldbrieven, ten laste van in Nederland gevestigde naamloze vennootschappen of ten laste van een ingevolge artikel 52, tweede lid, onderdelen a, b, c of d, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 geregistreerde kredietinstelling.

Artikel 7

De waardering en de spreiding van de waarden, bedoeld in artikel 6, moeten zijn goedgekeurd door de Verzekeringskamer.

Artikel 8

Met betrekking tot de schuldbekentenissen, bedoeld in artikel 6, onderdelen f en g, geldt dat uit deze schuldbekentenissen dan wel uit een afzonderlijke schriftelijke overeenkomst moet blijken:

- a. dat ten aanzien van de schuldvordering waarvan uit de schuldbekentenis blijkt, geen overeenkomst wordt gesloten noch enige andere rechtshandeling wordt verricht zonder toestemming van de Verzekeringskamer;
- b. dat overeengekomen aflossingen en rentebetaling niet zonder toestemming van de Verzekeringskamer geschieden, wanneer de Verzekeringskamer dat aan de schuldenaar heeft verboden;
- c. dat extra aflossingen en vervroegde rentebetalingen niet geschieden zonder toestemming van de Verzekeringskamer;
- d. dat aflossingen en rentebetalingen, verricht in strijd met de onderdelen b en c, niet in mindering komen op de schuldvordering;
- e. dat de schuldenaar zich niet op verrekening zal beroepen.

Artikel 9

1. De in artikel 6 bedoelde waarden worden in open bewaring gegeven bij De Nederlandsche Bank N.V. of bij een ingevolge artikel 52, tweede lid, onderdelen a, b, c of d, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 geregistreerde kredietinstelling.

2. De verzekeraar kan met de in het eerste lid bedoelde bewaarneemster overeenkomen dat deze bij haar in bewaring gegeven waarden op naam van de verzekeraar mag overdragen aan een effectenbewaarinstelling die rechtspersoon is, mits:

- a. de nakoming van de verplichtingen van de effectenbewaarinstelling door haar is gewaarborgd, en
- b. de effectenbewaarinstelling zich heeft verplicht om hetzij die waarden hetzij een gelijke hoeveelheid waarden van dezelfde soort op naam van de verzekeraar in haar voorraad aanwezig te houden en na beëindiging van de overeenkomst tussen de verzekeraar en de bewaarneemster af te geven aan de verzekeraar.

3. De waarden worden in Nederland bewaard. De bewaarneemster of effectenbewaarinstelling draagt zelfstandig zorg voor verkrijging van nieuwe coupon- en dividendbladen en voor bewaargeving tot het bijwonen van vergaderingen door de verzekeraar.

4. Zonder toestemming van de Verzekeringskamer worden de waarden niet aan de verzekeraar afgegeven en zullen ten aanzien daarvan geen rechtshandelingen worden verricht. De bewaarneemster of effectenbewaarinstelling mag evenwel coupons en dividendbewijzen, mits niet vroeger dan veertien dagen voor de dag der betaalbaarstelling, zonder toestemming van de Verzekeringskamer aan de verzekeraar afgeven, tenzij de Verzekeringskamer haar dit heeft verboden. De Verzekeringskamer maakt dit verbod onmiddellijk aan de verzekeraar bekend.

5. De waarden worden op verzoek van de Verzekeringskamer aan haar ter bewaring afgegeven, indien:

- a. de registratie van de kredietinstelling is doorgehaald, of
- b. de bewaarneemster de overeenkomst met de verzekeraar beëindigt dan wel de nakoming van de verplichtingen van de effectenbewaarinstelling niet langer waarborgt.

6. Vanaf de dertigste dag na de afgifte, bedoeld in het vijfde lid, kan de Verzekeringskamer de waarden overeenkomstig dit artikel in bewaring geven op kosten van de verzekeraar.

Artikel 10

De in artikel 6 bedoelde waarden worden overeenkomstig de artikelen 8 en 9 in bewaring gegeven en wel, op straffe van schorsing van de behandeling van de aanvraag van de vergunning, bedoeld in artikel 24, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, binnen vier weken nadat de Verzekeringskamer de aanvraag heeft ontvangen.

Artikel 11

Het bedrag, bedoeld in artikel 195, derde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, beloopt vierhonderdvijftigduizend gulden.

HOOFDSTUK IV. OVERIGE BEPALINGEN

Artikel 12

1. De in artikel 6 bedoelde waarden die zijn gedeponeed overeenkomstig het Besluit diverse financiële eisen verzekeringsbedrijf gelden als waarden, aan te houden ingevolge dit besluit.

2. De rechtshandelingen en rechtsgevolgen, verricht of ingetreden krachtens het besluit, genoemd in het eerste lid, worden beschouwd te zijn verricht of ingetreden krachtens dit besluit.

Artikel 13

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 juli 1994.

Artikel 14

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit solvabiliteitsmarge verzekeringsbedrijf 1994.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 13 juni 1994

Beatrix

De Minister van Financiën,
W. Kok

Uitgegeven de *achtentwintigste* juni 1994

De Minister van Justitie,
A. Kosto

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, vijfde lid jo. vierde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State

A. Algemeen

Dit besluit vervangt het Besluit diverse financiële eisen verzekeringsbedrijf (Stb. 1987, 654) in verband met

- de vervanging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf door de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 (WTV 1993);
- de implementatie van artikel 24 van de derde richtlijn schadeverzekering¹;
- de implementatie van artikel 25 van de derde richtlijn levensverzekering².

In het besluit worden nadere regels gesteld ten aanzien van de solvabiliteitsmarge en van het garantiefonds, zoals die voor verzekeraars met zetel in Nederland zijn geregeld in artikel 68 van de WTV 1993 en voor verzekeraars met zetel buiten de Gemeenschap in de artikelen 42 en 96 van die wet. De solvabiliteitsmarge komt overeen met het vermogen van de verzekeraar dat niet dient ter dekking van enige voorzienbare verplichting, na aftrek van de onlichamelijke bestanddelen. De belangrijkste aanpassing ten opzichte van het Besluit diverse financiële eisen verzekeringsbedrijf betreft het opnemen in de artikelen 1 tot en met 3 van bepalingen met betrekking tot de vereiste en de aanwezige solvabiliteitsmarge. Deze voorschriften, gebaseerd op artikel 16 van de eerste richtlijn schadeverzekering³ en de artikelen 18 en 19 van de eerste richtlijn levensverzekering⁴, waren voorheen opgenomen in de statenmodellen behorende bij het Statenbesluit schade- en levensverzekeringsbedrijf (Stb. 1987, 291).

Deze bepalingen zijn thans opgenomen in het onderhavige besluit in verband met de implementatie van artikel 24 van de derde richtlijn schadeverzekering en van artikel 25 van de derde richtlijn levensverzekering die een zeer gedetailleerde omschrijving bevatten van de bestanddelen van de aanwezige solvabiliteitsmarge. Van de gelegenheid is gebruik gemaakt om ook de regels ten aanzien van de vereiste solvabiliteitsmarge in dit besluit op te nemen. Dit heeft als voordeel dat thans alle bepalingen met betrekking tot de aanwezige en de vereiste solvabiliteitsmarge in één besluit zijn samengebracht.

Een en ander betekent niet dat de statenmodellen met betrekking tot de aanwezige en de vereiste solvabiliteitsmarge (de modellen 300 en 301 behorende bij Besluit staten verzekeringsbedrijf 1994) kunnen vervallen. Genoemde statenmodellen blijven nodig om vast te stellen in hoeverre een verzekeraar de bepalingen in dit besluit met betrekking tot de aanwezige en de vereiste solvabiliteitsmarge nakomt, zoals dat ook het geval is met andere statenmodellen die betrekking hebben op de verslaglegging inzake bepalingen die zijn opgenomen in andere besluiten.

De belangrijkste wijzigingen die artikel 24 van de derde richtlijn schadeverzekering en artikel 25 van de derde richtlijn levensverzekering aanbrengen, betreffen de limieten waaronder achtergestelde leningen en ledenrekeningen mogen worden meegeteld ter bepaling van de aanwezige solvabiliteitsmarge. In het Europese overleg over deze bepalingen is aangesloten bij de voorwaarden zoals die zijn opgenomen in de Tweede coördinatie-richtlijn bankwezen⁵. Overigens werden deze voorschriften ten aanzien van verzekeraars met vestiging in Nederland in het toezicht door de Verzekeringkamer in de praktijk reeds grotendeels in acht genomen.

De bepalingen met betrekking tot het garantiefonds in de artikelen 4 tot en met 11 van het besluit zijn, afgezien van enkele kleine technische

¹ Richtlijn nr. 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (derde richtlijn schadeverzekering) (PbEG L 228/1)

² Richtlijn nr. 92/96/EEG van de Raad van 10 november 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het levensverzekeringsbedrijf en tot wijziging van de Richtlijnen 79/267/EEG en 90/619/EEG (Derde levensrichtlijn) (PbEG L 360/1)

³ Richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PbEG L 228)

⁴ Richtlijn nr. 79/276/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 5 maart 1979 tot coördinatie van de wettelijke en de bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe levensverzekeringsbedrijf, en de uitoefening daarvan (PbEG L 63)

⁵ Tweede Richtlijn 89/646/EEG van de Raad van 15 december 1989 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen, alsmede tot wijziging van Richtlijn 77/780/EEG (PbEG L 386/1)

aanpassingen, ongewijzigd overgenomen uit het Besluit diverse financiële eisen verzekeringsbedrijf.

Uitgebrachte adviezen

Over dit besluit hebben de Verzekeringskamer en het Verbond van Verzekeraars geadviseerd. Het besluit gaf de Verzekeringskamer geen aanleiding tot opmerkingen. De opmerkingen van het Verbond van Verzekeraars zijn in het besluit en in de nota van toelichting verwerkt met dien verstande dat de suggestie om de contracten van achtergestelde leningen mede door de Verzekeringskamer te laten ondertekenen niet is overgenomen. Met een dergelijke ondertekening zou ten onrechte de suggestie worden gewekt dat de Verzekeringskamer bij deze leningen mede-contractant zou zijn. Het voorstel om de voorafgaande goedkeuring van de Verzekeringskamer te verbinden aan het recht van de verstrekker van een achtergestelde lening aan een verzekeraar tot (vervroegde) opeising, wordt niet nodig geacht omdat de Verzekeringskamer reeds de bevoegdheid bezit een dergelijke aflossing te verhinderen indien door die aflossing de solvabiliteitsmarge van de verzekeraar beneden het vereiste niveau zou komen. Evenmin is het voorstel overgenomen om (in overeenstemming met de betrokken richtlijnen) aan het begrip «cumulatief preferent aandelenkapitaal» toe te voegen de woorden: «met een vaste termijn». Een dergelijke vorm van aandelenkapitaal komt in Nederland niet voor. Tenslotte is het voorstel om de term «leningsovereenkomst» te wijzigen in «emissie-overeenkomst» niet overgenomen, aangezien laatstgenoemde term in Nederland wel bij de uitgifte van aandelen maar niet bij het afsluiten van een (achtergestelde) lening wordt gebruikt.

B. Artikelsgewijs

Artikelen 1 en 2

Deze artikelen bevatten de berekeningsmethoden met betrekking tot de vereiste solvabiliteitsmarge voor het schadeverzekeringsbedrijf respectievelijk het levensverzekeringsbedrijf, zoals die zijn voorgeschreven in artikel 16, derde lid, van de eerste richtlijn schadeverzekering respectievelijk artikel 19 van de eerste richtlijn levensverzekering. De berekeningswijze is ten opzichte van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf niet veranderd.

Artikel 3

De aanwezige solvabiliteitsmarge omvat met name de vermogensbestanddelen die zijn opgenomen in dit artikel. Deze vermogensbestanddelen zijn voor het schadeverzekeringsbedrijf opgenomen in artikel 16, eerste lid, van de eerste richtlijn schadeverzekering, zoals dat is gewijzigd met artikel 24 van de derde richtlijn schadeverzekering. Voor het levensverzekeringsbedrijf zijn deze vermogensbestanddelen opgenomen in artikel 18, tweede alinea, onder 1, van de eerste richtlijn levensverzekering, zoals dat is gewijzigd met artikel 25 van de derde richtlijn levensverzekering.

Aangezien de onderhavige vermogensbestanddelen en de daaraan in het tweede lid gestelde voorwaarden voor het schadeverzekeringsbedrijf en voor het levensverzekeringsbedrijf behoudens een enkele uitzondering gelijkloidend zijn, zijn deze bepalingen voor het schade- en het levensverzekeringsbedrijf geïntegreerd.

Artikelen 4 tot en met 11

Deze artikelen zijn, afgezien van enkele kleine aanpassingen van technische aard, ongewijzigd overgenomen uit het Besluit diverse financiële eisen verzekeringsbedrijf.

De Minister van Financiën,
W. Kok